

Tak snad aby to zaznělo hned zkraje – My křesťané budeme odměněni. Za svůj přístup k životu dostaneme odměnu. Sestry a bratři, jakožto evangelíci chodíme kolem slůvka „odměna“ opatrně. Tuze opatrně, takřka po špičkách. Máme své věroučné důrazy, zrozené v časech obchodování s odpustky. Podle tehdejších pokleslých představ stačilo zaplatit a za odměnu jste dostali odpuštění. Proto my naopak vyznáváme, že spásu jsme si nevysloužili, nedostali jsme život věčný za odměnu. Boží přízeň jsme si nezasloužili svými dobrými skutky. Milující Bůh nás má rád prostě sám od sebe. Bez našeho přičinění. Tak jaképak řeči o odměně! Pravá láska je přeci zadarmo.

Ž milosti jsme

spasení, spása není z vás, je to dar,

čteme stručně a jasně v dopise Efezským.

(2,8)

A najednou v téže bibli jen o pár stránek dále apoštol klidně píše o odměně. Nebojí se psát o odměně, nestydí se psát o odměně. O

naší

odměně, o odměně za

naš

postoj víry.

A proč také ne? Vždyť odměna je živým tématem. Kdo by si dnes a denně nepřál zhodnotit své jmění, zhodnotit své dovednosti, zhodnotit své klady? Na správný účet šikovně uložit peníze, aby přinesly zisk. Koupit dům, který časem jistojistě nabude na ceně. Sehnat dobrou práci, která bude vydatně zaplacená. Zkrátka udělat něco, co se vyplatí. Klidně tento druh úvah vztáhneme na život víry. I víra se vyplácí. Sklidíme odměnu. Zkrátka zhodnocujeme svůj život, zhodnocujeme svou víru, své přesvědčení. Už jste o tom někdy takhle přemýšleli?

□□□□□□□□□□**Neztrácejte odvahu, neboť bude bohatě odměněna.** Podle apoštola tedy budeme odměněni za odvahu. Odvahou se nemíní ledajaká odvaha. Není tu myšlena odvaha jít po tmě sám do lesa, ani odvaha řidiče, který svým autem zběsile kličkuje po zaplněné silnici. Ne. Odvaha zde zmiňovaná je odvaha věřit v Pána Boha, odvaha křesťansky žít v nekřesťanském prostředí, odvaha tvořit církev, třebaže není populární.

„Neztrácejte odvahu“ znamená **„bud'te smělí.“** Směle pokračujte v životě víry. Nenechte se odradit, když se vám někdo směje, když nad vámi někdo s úšklebkem kroučí hlavou. Směle pokračujte v životě víry, i když vám kvůli víře někdo dělá těžkosti. První křesťané až moc dobře a hlavně až moc bolestně věděli, o čem je řeč. Kvůli svému vztahu ke Kristu měli problémy ve společnosti. O pouhých pár veršů výše je psáno:

Vzpomeňte na dřívější dny! Sotva jste

uvěřili

, už jste museli podstoupit mnohý zápas

s utrpením; někteří tím, že byli před očima všech uráženi a utiskováni, jiní tím, že stáli při

oněch

postižených. Trpěli jste spolu s uvězněnými, ... byli jste připraveni o majetek.

(32-34)

Jak vidno, být křesťanem už tenkrát nebylo žádný med. Nedivme se, že někteří z těch, již se dali v prvotním zápalu pokřtít, nevydrželi střet s potížemi a opustili rodící se církev. Vzdali svou víru. Vymazali své předsevzetí a odsunuli Pána Boha stranou. Zmocnil se jich strach a obavy, že víra jim způsobí újmu. Neviděli již ve víře užitek, spíše naopak jen přítěž. Víra se jim stala překážkou ve společenském vzestupu (vždyť kdo by se přátelil s pronásledovanými lidmi?). Obávali se o své pohodlí, že se budou muset vzdát některých svých návyků, tehdy návyků pohanských, nepočítajících s jediným živým Bohem. Situace je vybízela jít pryč od Krista. Báli se, že o hodně přijdou, budou-li žít křesťansky.

Bud'te smělí, píše apoštol zbylým křesťanům. **Neztrácejte odvahu, neboť bude bohatě odměněna.**

víru zachováte.

Získáte více, když

Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.

(36)

Nebojte se věřit! Vždyť může vašemu srdci nabídnout větší pokoj a hlubší radost někdo jiný než ten, který prošel smrtí? Vzkříšený Ježíš ukazuje, jak bohatá odměna čeká na ty, kteří se spolehnou na Boha. Věřte směle dál Kristu, je to dobrá volba, i když většina lidí kolem tak nečiní. Domnívají se, že svůj život spíše zhodnotí, když budou jednat podle sebe a svých představ a nebudou se ohlížet na Boží vůli. Podobně i nás dobová atmosféra vybízí odsunout Boha. Vždyť jsou s ním jen potíže. Dětem, které jdou ve škole na náboženství, se posmívají spolužáci. (V horším případě i kantoři.) V podnikání čestné zásady jen brzdí tok peněz. V osobním životě víra zasahuje do osobního pohodlí, co dělat a co nedělat. (Vezměte si jen ono obyčejné nedělní vstávání do kostela.) Člověk se pak ptá, má ještě smysl být křesťanem, když nekřesťané to mají snazší? Nepřijdu o něco? Není výhodnější žít podle vlastní libovůle?

Nezískám víc, když s církví nebudu počítat? Asi sami cítíte, jak jsou tyhle otázky současné.

Kolik dnešních lidí, kolik nám blízkých si je odpovědělo po svém. Apoštolská odpověď však zní:

Bud'te smělí, nebojte se, že s Kristem o něco důležitého přijdete.

Neztrácejte odvahu, neboť bude bohatě odměněna.

Bohatá odměna. Ale jaká vlastně? Atheisté tradičně namítají vůči křesťanství, že prý slibuje záhrobní útěchu podle hesla: „Teď se nevzpouzej, křesťane, po smrti budeš odměněn.“ Velice se mýlí. Ta odměna není někde daleko. Ona je blízko, na dosah. **Vždyť už jen „docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se. Můj spravedlivý – říká Bůh – bude žít, protože uvěřil.“**

(37n)

Naší odměnou je život. Život v souladu s Bohem – to je bohatství, že naše nitro neužívá ani zloba, ani podlost, ani závist či nenasytlost. To je důsledek naší víry. To je naše odměna. Z oné bohaté odměny hojně užíváme ne až v záhrobí, ale už nyní. Třeba dnes. Když při bohoslužbách společně pěkně od plic zanotujeme chvalozpěv, to je síla! I starosti utichají. Nebo když večer usínám bez hořkosti, poněvadž jsem odpustil všem, kdo mi dnes ukřivdili. Takovou krásu neprožívá každý. Nebo když nenadávám na poměry, nýbrž vděčně přijímám každou hodinu. A kousek odměny je i zde před námi. Chléb a víno jako ochutnávka ze slavné hostiny, při níž pokoj a mír pronikne celým stvořením. Jak viditelněji demonstrovat, že odměna je hmotná, přítomná? Neodkládáme svou účast na Boží hostině až na den, kdy zemřeme. Už nyní z ní uždibujeme a bereme z bohatství lásky, které nám Ježíš nabízí. Vskutku, bohatá je naše odměna.

Za víru, za odvahu věřit navzdory okolnostem jsme odměněni. A co tedy nevěřící? Ti odměnění nejsou? Inu nejsou. **Kdo by však odpadl, v tom nenajdu zalíbení – říká Bůh. Ale my přece nepatříme k těm, kdo odpadají a zahynou, nýbrž k těm, kdo věří a dosáhnou života.** (38n) Za víru jsme odměněni životem.

Životem bohatým na Boží dary. Avšak kdo odmítá věřit Bohu, tak ten život jako Boží dar nikdy nespátí. Kdo s Bohem nepočítá, ten ho ve výsledku nedostane. Mine se s Boží nabídkou. Sestry a bratři, tvrdíme, že víra má jedinečný, zásadní přínos pro náš život. Jenže tohle tvrzení má i svůj rub. Svou obrácenou stranu. Kdo nevěří, kdo se neodvážá uvěřit, ten neokusí odměnu. Je nutné to vědět. Existuje možnost promarnit svůj život. Asi jako chasník, který se nedá najmout. Nenechá se zlákat k práci na hospodářově vinici. Raději celý den postává stranou. Možná se obává, že mu uteče nějaká jiná, skvělejší možnost. Třeba vyhlíží nějakou lepší nabídku, ale večer skončí s prázdnou. Nic nedostane, neboť nic nedělal. Neodvážil se ničeho, pro nic se nenadchnul, do ničeho kloudného se nezapořil, proto nemá odměnu.

Chudák člověk, který na sklonku svých dnů zjistí, že neprožil žádné Boží požehnání. Že za své celoživotní úsilí a postoje nesklidí žádné ohodnocení, žádnou odměnu. Ani nepříchne k bohatství lásky. A jsou takoví lidé kolem nás. A jsou nám nablízku. V našich sborech – pokřtěni, confirmováni a přece Kristu odcizeni. Jsou nám nablízku v našich rodinách – pod jednou střechou, u jednoho stolu a přece s nimi nesdílíme to nejhlubší ve svém srdci, jedno nejdůležitější. Jsou v našich všedních životech. Nevěří Pánu Bohu, proto ze své nesklidí

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 11 Zář 2008 11:05 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:02

žádnou úrodu. Apoštol mluví přímo o zahynutí, já spíše říkám a snažím se upřesnit, že nebudou odměněni životem bohatým na Boží dary.

Co s takovými lidmi? S lítostí vidíme, že se nepřipojili ke Kristovu nevyčerpatelnému zdroje života. **Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna**, píše se v epištole. **Ne**

ztrácejte odvahu

znamená též

bud'te otevření,, mluvte bez obav, mějte svobodu v tom, co děláte.

Projevte bez zábran svou víru. Svému nevěřícímu okolí nejspíš prospějeme, když sami na sobě ukážeme, jak je víra přínosná. Že o ní lze klidně mluvit. Ne ustrašeně, ne zahanbeně, ale s upřímnou radostí. Ježíš je pro mne důležitý, ukázal mi životní směr a já mu věřím. Těší mne, že Bůh mě má rád. Není přece otrava vést život podle Boží vůle, nýbrž je to napínavá spolupráce na velikém a slavném díle spásy. Pomoci bližnímu, strávit s ním čas, dát mu nahlédnout do mého vlastního nitra, tím vším mu odhaluji odměnu, kterou jsou za svou víru získali.

Je psáno: **Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Neztrácejte odvahu**

znamená také

mějte radostnou důvěru.

Spolehněte se na Pána, že jako hospodář v podobenství znovu vyjde na tržiště hledat zapomenuté lidi. Lidi bez perspektivy na odměnu. On jim chce dát vrchovatou odměnu.

Neztrácejte odvahu

znamená

radostně důvěřujte,

že Pán Bůh nalézá ty, kteří by jinak svůj život promarnili. Amen.

Matouš 20,1-16 □□□□□□□□□□68; 202; 611; 183; 172 □ □□□□□□□□□Jonáš 4,10-11

Kázání na 16. neděli po Trojici, 7. září 2008